

virkelig Overbevisning hjælpe til at sætte den ind i Livet. Det vil blive dem en Kilde til Fortrydelse i Fremtiden. Særlig maa jeg gøre opmærksom paa, at den Mand, der staar som Reformpartiets Ordfører i denne Sag, er i og for sig en Modstander af Pryglestraffen og betragter saavel Pryglestraffen som Vand- og Brød-Straffen som en barbarisk Straf.

Fra anden Side have vi hørt foruden af den højtærede Justitsminister, der har ført Sagen frem, og som vel ikke uden videre kan lade sit Barn i Stikken ude paa de vilde Vover, Pryglestraffen forsvaret af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Det ærede Medlem for Esbjerg er en Mand, der betragtes med saa venlige, jeg kan næsten sige kærlige Øjne her i Salen, at det er vanskeligt for os at blive vrede paa det ærede Medlem. Ej heller jeg bliver vred — hverken denne Gang eller forhaabentlig senere i den korte Tid, vi have at være sammen her i Rigsdagen — for det ærede Medlems Holdning i den senere Tid, men jeg kan sige, at han i den Tid har beredt mig mange Skuffelser og voldt mig megen Sorg og gjort Ting, som jeg ikke havde troet, han vilde indlade sig paa. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men jeg bliver dog nødt til at sige, at jeg ved ikke rigtig, om jeg skal opfatte det ærede Medlems Forsvar for Pryglestraffen som fuldt alvorlig eller som noget, der maa siges for at motivere, at han er gaaet med i en saadan Sag. Jeg har forskellige Grunde til denne Tvivl. En af Grundene hidrører fra noget, der passerede for faa Dage siden. Da Fiskerilovbetænkningen blev omdelt her i Salen, indeholdt den en separat Betænkning, som var affattet af det ærede Medlem, og som absolut var det bedste, det smukkeste og mest indsigtsfulde, der kom frem fra det paagældende Udvalg. Der knyttede sig dertil et Ændringsforslag af principiel og indgribende Betydning, som viste dette ærede Medlems store Kendskab til den Sag, men til min Sorg gik det saaledes, at da jeg kom for at støtte det ærede Medlem og give Ændringsforslaget min Stemme, var det bortfaldet. Det var én Sorg. Den sidste Sorg — tidligere Sorger vil jeg ikke tale om — fik jeg ved det ærede Medlems Foredrag i Gaar for Pryglene. Hvis det ærede Medlem havde kunnet motivere sin Stilling til Pryglene med, at han ansaa Straffen for skikket til at hjælpe paa Retssikkerheden eller til at forbedre Forbryderne, kunde det være, hvad det var. En kan mene et

om en Sag, en anden kan mene et andet om den, men man maa nogenlunde kunne begrunde sine Meninger. Det ærede Medlem svingede Svøben eller Rottingen med et smilende Ansigt og erklærede, at det kom ikke ham an paa at forbedre Forbryderne, han ønskede ikke en Gang at forbedre dem, han ønskede kun, at de Voldsmænd, som sloge, skulde have Slag igen. Han vilde dog ikke være villig til at tage Konsekvenserne af at indføre Gengældelsesprincippet i Strafferetten. Da der fra anden Side blev rettet det Spørgsmaal til ham, om han vilde være med til at straffe Tyveri ved Gentyveri, Voldtægt ved Genvoldtægt osv., fralagde han sig det paa det allerbestemteste, men Voldsmænd skulde have Prygl, ikke fordi det paa nogen Maade forbedrede dem, men fordi de ikke vare for gode til det, og Klø skulde de have. Det ærede Medlem vil vist selv indrømme, at han hverken er nogen stor Pædagog eller nogen stor Kriminalist. Hvorfor vil det ærede Medlem da gøre i denne Sag, ligesom han forleden gjorde i Fiskerisagen, da han paa en temmelig ondskabsfuld Maade overfor Landbrugsministeren og den ærede Ordfører med et stort Smil paa sit Ansigt henholdt sig til de Herrers Sagkundskab, som det ærede Medlem dog ikke et eneste Øjeblik troede paa? Hvorfor vil det ærede Medlem her, naar han ikke har noget virkeligt Motiv til sin Stilling, holde sig til den Sagkundskab, han ikke tror paa? En Sagkundskab, som heller ikke er lagt for Dagen ved virkelige Argumenter. Hvorfor vil han blot holde sig til det: Klø mod Klø, naar han ikke vil tage Konsekvenserne f. Eks. paa Tyveriforbrydelsens Omraade?

Det ærede Medlem sagde, at der Landet over for et Par Aar siden var rejst en stor og berettiget Stemning ved de mange Tusinde Kvinders Adresse i Anledning af de begaaede Voldtægtsforbrydelser og Voldtægtsforsøg, og en saadan Folkestemning skulde man ikke sidde overhørig. Selv om der nu var gaaet et Par Aar, Befolkningen var kommen i Ro igen, maatte vi Lovgivere sørge for at gøre godt for den Stemning, der var rejst da. Men der har det ærede Medlem jo fuldstændig Uret. Den Stemning, der rejste sig, var imod de Voldtægtsforsøg, der vare begaaede paa offentlig Vej, og Voldtægt havde vi med i det oprindelige Lovforslag, men Voldtægtsforbrydelsen er ganske fjernet fra det nuværende Lovforslag. Hvis det ærede Medlem vil søge at raade Bod paa de Forhold, der blive paa-klagede i Kvindernes Adresse, kan han